

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Pavla Simona a soudců JUDr. Pavla Pavlíka, JUDr. Romana Fialy, Mgr. Ing. Radovana Havelce, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Marie Žiškové, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219 (adresa pro doručování: poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025), na rozhodnutí kompetenčního sporu **mezi ním a Okresním soudem v Děčíně**, a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu v Děčíně pod sp. zn. 8 C 57/2013, o zaplacení částky 2910 Kč s příslušenstvím: žalobkyně **SEVEROSTAV, spol. s r.o.**, se sídlem v Děčíně, Slovanská 861/40, IČ 48292290, zastoupené Mgr. Zbyňkem Pánkem, advokátem se sídlem v Děčíně IV, ul. Prokopa Holého 130/15, a žalované **K. J.**

t a k t o :

- I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu v Děčíně pod sp. zn. 8 C 57/2013, v části týkající se zaplacení částky 915 Kč s příslušenstvím, **je s o u d .**
- II. Usnesení Okresního soudu v Děčíně ze dne 16. 9. 2013, čj. 8 C 57/2013-18, **se** v tomto rozsahu **z r u š u j e** ve výrocích I. až III.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným dne 22. 11. 2016 se Český telekomunikační úřad (dále též „navrhovatel“) domáhal, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc vzniklý ve smyslu § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb., (dále jen „zákon č. 131/2002 Sb.“) mezi ním a Okresním soudem v Děčíně ve věci žaloby vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 8 C 57/2013 o zaplacení částky 2910 Kč s příslušenstvím.

Z předloženého soudního spisu vyplynuly následující skutečnosti:

Žalobou doručenou dne 22. 5. 2013 Okresnímu soudu v Děčíně se žalobkyně domáhala vydání platebního rozkazu (či alternativně rozsudku), ve kterém by soud uložil žalované zaplatit částku ve výši 2910 Kč s příslušenstvím a náhradu nákladů řízení. Uvedený dluh měl vzniknout tím, že žalovaná žalobkyni neuhradila částku 2910 Kč za poskytnuté služby připojení k internetu a neuhrazené „splátky zřízení“ vyplývající ze

smlouvy o poskytování služby č. X, uzavřené dne 23. 8. 2011 mezi žalobkyní a žalovanou. Celková částka 2910 Kč představuje neuhrazené položky z pěti vyúčtování služeb (č. X ze dne 5. 1. 2012, č. X ze dne 6. 2. 2012, č. X ze dne 2. 3. 2012, X ze dne 3. 4. 2012 a č. X ze dne 4. 5. 2012), které žalobkyně vystavila žalované, a to za „splátky zřízení“ částku 915 Kč (183 Kč měsíčně) a za připojení k internetu rychlostí 5/1 Mbps bez omezení stažených dat částku 1995 Kč (399 Kč měsíčně). K zaplacení celkové částky byla žalobkyně vyzvána upomínkou ze dne 10. 4. 2013, požadovanou částku však žalovaná neuhradila.

Okresní soud v Děčíně usnesením ze dne 16. 9. 2013, čj. 8 C 57/2013-18, výrokem I. řízení zastavil, výrokem II. rozhodl o náhradě nákladů řízení, výrokem III. určil, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu k rozhodnutí ve věci s tím, že se žalobkyni nevrací soudní poplatek (výrok IV.). V odůvodnění soud uvedl s odkazem na § 129 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (dále též „zákon o elektronických komunikacích“), že nejsou splněny podmínky řízení a v souladu s § 104 odst. 1 o. s. ř. je proto nutné řízení o žalobě zastavit a věc postoupit správnímu orgánu.

K odvolání žalobkyně do výroku IV. usnesení soudu prvního stupně Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 7. 10. 2014, čj. 10 Co 69/2014-29, usnesení okresního soudu v napadeném výroku IV. potvrdil a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení.

Český telekomunikační úřad poté podal návrh zvláštnímu senátu k rozhodnutí negativního kompetenčního sporu. Uvedl, že spor je veden jednak o ceny vyúčtované za služby elektronických komunikací ve výši 1995 Kč a cenu za „zřízení služby“ v celkové výši 915 Kč. ČTÚ odmítá svou kompetenci k rozhodnutí tohoto sporu v části týkající se povinnosti žalované uhradit cenu za „zřízení služby“, neboť podle jeho názoru se v těchto případech nejedná o cenu za služby elektronických komunikací ve smyslu zákona o elektronických komunikacích, tedy služby, které představují v jiné, obsahově shodné žalobě, instalační poplatek; jedná se zřejmě o soukromoprávní vztah mezi žalobkyní a žalovanou podle občanského zákoníku, resp. o obchodněprávní vztah. Navrhuje proto, aby zvláštní senát rozhodl, že příslušný vydat rozhodnutí ve výše uvedeném rozsahu je soud.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a obecným soudem se zvláštní senát řídil následující úvahou:

S účinností od 1. 1. 2003 se postupuje při kladných nebo záporných kompetenčních sporech o pravomoc nebo věcnou příslušnost vydat rozhodnutí podle zákona č. 131/2002 Sb.

Podstatou kompetenčního sporu je otázka, zda má o povinnosti žalované zaplatit žalobkyni částku 915 Kč jako úhradu splátek za „zřízení „služby“ připojení rozhodnout soud nebo navrhovatel.

Navrhovatel je zřízen podle § 3 zákona o elektronických komunikacích jako ústřední správní úřad pro výkon státní správy ve věcech stanovených tímto zákonem,

včetně regulace trhu a stanovování podmínek pro podnikání v oblasti elektronických komunikací a poštovních služeb.

Pravomoc navrhovatele rozhodovat spory o povinnostech plynoucích ze zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích (srov. § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích) je výjimkou z pravomoci obecných soudů rozhodovat spory vyplývající ze soukromoprávních vztahů (srovnej § 7 odst. 1 o. s. ř.).

Podle ustáleného výkladu zvláštního senátu (srov. např. usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009–12; usnesení ze dne 13. 1. 2011, čj. Konf 54/2010–9; všechna citovaná usnesení zvláštního senátu jsou dostupná na www.nssoud.cz) je třeba současného naplnění dvou podmínek k tomu, aby byla dle § 129 odst. 1 věta první zákona o elektronických komunikacích založena pravomoc navrhovatele rozhodnout účastnický spor. Musí se jednat o spor „*mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé*“ (osobní podmínka) a „*o spor týkající se povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě*“ (věcná podmínka).

V předložené věci není sporné, že byl naplněn osobní předpoklad podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Žalobkyně je osobou vykonávající komunikační činnost, jak zvláštní senát ověřil nahlédnutím do databáze navrhovatele (dostupné na <https://www.ctu.cz/vyhledavaci-databaze/evidence-podnikatelu-v-elektronickych-komunikacich-podle-vseobecnehoopraveni>) a elektronické databáze obchodního rejstříku (dostupné na www.justice.cz). S žalovanou žalobkyně uzavřela smlouvu o poskytování služby č. X dne 23. 8. 2011, podle níž měla být žalované poskytována služba připojení k internetu rychlostí 5/1 Mbps bez omezení stažených dat. Žalovaná tedy naplňuje charakteristiku účastníka podle § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích.

Vzhledem k tomu, že navrhovatel popírá existenci věcného předpokladu účastnického sporu vymezeného v ustanovení § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích v části týkající se zaplacení částky 915 Kč s příslušenstvím, zabýval se zvláštní senát tím, zda se v posuzovaném případě jedná o spor týkající se povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.

Věcný předpoklad pravomoci navrhovatele rozhodovat účastnické spory je splněn, týká-li se spor povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě; povinnost uhradit cenu za poskytnutou službu je podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích základní povinností účastníka, případně uživatele, veřejně dostupné služby elektronických komunikací.

Komunikačními činnostmi podle § 7 zákona o elektronických komunikacích jsou:

- a) zajišťování sítí elektronických komunikací, b) poskytování služeb elektronických komunikací,
- c) provozování přístrojů.

Službou elektronických komunikací se přitom podle § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích rozumí „*služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně*

telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací“.

V nyní rozhodované věci žalobkyně požaduje uhradit cenu za poskytnuté služby internetového připojení částku 1995 Kč a za „splátky zřízení“ částku 915 Kč. Ve sporu týkajícím se úhrady „splátek zřízení“ připojení k síti se jedná o splnění povinnosti z odpovídající smlouvy, nikoli povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích (např. úhrada za poskytnuté služby elektronických komunikací).

Obdobnými otázkami se zvláštní senát již v minulosti zabýval. V usnesení ze dne 15. 3. 2004, čj. Konf 124/2003-5, vyslovil, že „je-li předmětem sporu úhrada ceny, na níž vznikl žalobci podle žalobního tvrzení nárok v důsledku dodání a montáže telekomunikačního zařízení, nejde o poskytování telekomunikační služby ve smyslu § 2 odst. 7 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích, nýbrž o běžný soukromoprávní vztah ze smlouvy. Rozhodování o těchto věcech zákon o telekomunikacích nesvěřuje Českému telekomunikačnímu úřadu; z kompetence soudů se tak tyto věci nevymykají (§ 7 odst. 1 o. s. ř.)“. Současně již zvláštní senát posuzoval, kdo má rozhodovat o doplatku za mobilní telefon, který poskytl telefonní operátor účastníkovi za zvýhodněnou cenu (usnesení zvláštního senátu ze dne 3. 7. 2003, čj. Konf 19/2003-19).

Shora uvedené závěry lze použít i v nyní rozhodované věci, neboť předmětem řízení je i úhrada ceny, na níž vznikl žalobkyni podle žalobního tvrzení nárok v důsledku neuhrazené ceny za zřízení služby, u které není naplněna věcná podmínka § 129 zákona o elektronických komunikacích. Nejde tedy o poskytování služeb elektronických komunikací ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích, nýbrž o běžné soukromoprávní vztahy ze smlouvy. Rozhodování v této věci zákon nesvěřuje návrhovateli, ale v uvedeném rozsahu (tj. 915 Kč) je založena obecná pravomoc příslušného soudu (§ 7 odst. 1 o. s. ř.). K obdobnému závěru dospěl zvláštní senát také v usnesení ze dne 25. 3. 2015, čj. Konf 25/2014-14.

Zvláštní senát z těchto důvodů uzavřel, že k rozhodnutí o věci v rozsahu zaplacení částky 915 Kč je dána pravomoc soudu (§ 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb., výrok I.).

Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Dalším výrokem (II.) proto zvláštní senát zrušil usnesení Okresního soudu v Děčíně ze dne 16. 9. 2013, čj. 8 C 57/2013-18, ve výrocích I. až III., v části týkající se zaplacení částky 915 Kč s příslušenstvím, a odstranil tak překážku věci rozhodnuté.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro

správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále tedy bude Okresní soud v Děčíně pokračovat v řízení o podané žalobě v rozsahu, jak je uvedeno v tomto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 3. srpna 2017

JUDr. Pavel Simon
předseda zvláštního senátu